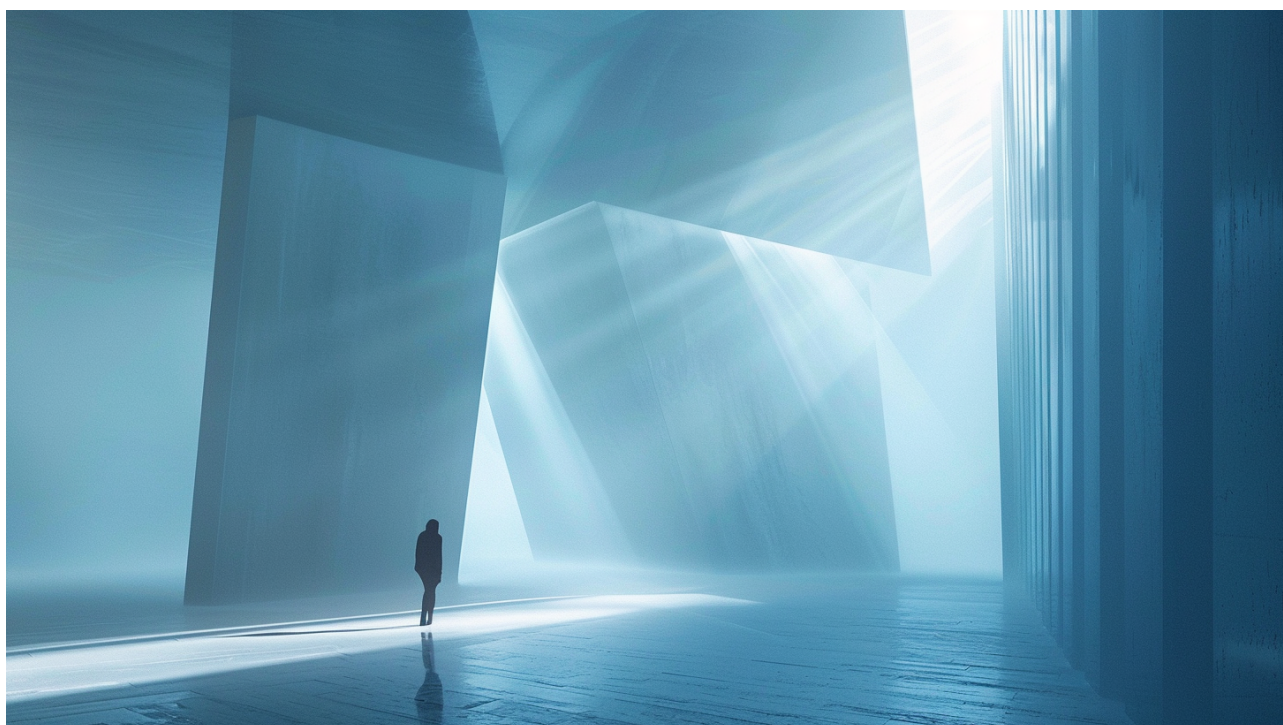

La Passion de Simone – Kaija Saariaho

Wizja koncepcyjna (AI)

Otwarta, niematerialna przestrzeń modelowana światłem i mgłą, budująca atmosferę kontemplacyjnego rytuału. Półprzezroczyste warstwy i chłodna paleta barw korespondują z krystaliczną, spektralną fakturą muzyki Saariaho.

Wydawca: Wise Music Classical / Chester Music.

Prapremiera wersji kameralnej: 2013, La Maison de la Radio, Paryż (wersja oryginalna: 26 listopada 2006, Wiedeń).

Czas trwania: ok. 75 minut.

Szczegółowy skład (wersja kameralna):

Głosy: Sopran solo, 4 głosy solowe (S,A,T,B) zamiast chóru SATB.

Zespół: Zespół: 19 instrumentalistów (dęte drewniane i blaszane, perkusja, harfa, fortepian/celesta, smyczki).

Wersja kameralna (oprac. Anssi Karttunen) redukuje aparat wykonawczy do 19 instrumentalistów oraz 4 głosów solowych zamiast chóru, zachowując jednak istotną warstwę elektroniki jako element dramaturgii brzmieniowej.

Przedsięwzięcie „Nieznane sceny. Cyfrowe narzędzie repertuarowe dla twórców współczesnego teatru operowego” zostało zrealizowane przez Jerzego Wołoszuaka w ramach programu stypendialnego wspierającego artystów i twórców kultury. Projekt został sfinansowany przez Unię Europejską – NextGenerationEU w ramach Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności.

Charakter dramaturgiczny

Współczesna pasja poświęcona filozofce Simone Weil, ujęta w 15 stacji-medytacji nad cierpieniem i empatią. Muzyka jest świetlista, oniryczna i głęboko duchowa, typowa dla dojrzałego stylu Saariaho.

Dlaczego opera kameralna

Wersja kameralna (opracowana przez Anssi Karttunena) wydobywa subtelności barwowe i czyni to dzieło osobistą, niemal intymną rozmową z bohaterką. Redukcja chóru do kwartetu głosów podkreśla intymny, introspektywny charakter dzieła, czyniąc je bliższym formie kameralnego teatru muzycznego niż monumentalnego oratorium.

Potencjał realizacyjny

Wybitna propozycja dla festiwali muzyki nowej oraz teatrów chcących realizować spektakle o charakterze oratoryjnym w kościołach lub minimalistycznych salach koncertowych.

Kontekst i możliwe strategie realizacyjne

To świetlisty spektralizm ujęty w formę nowoczesnego rytuału. Kluczem jest immersja – widz powinien być otoczony dźwiękiem i światłem, co najlepiej udaje się w surowych, sakralnych lub industrialnych wnętrzach. Przyciągnie widzów szukających w sztuce głębokiego, duchowego skupienia i nowoczesnego piękna. Trzeba jednak uważać na nadmierny patos; siła tego dzieła tkwi w jego krystalicznym chłodzie i precyzyjnej, elektronicznej fakturze, a nie w tanim sentymentalizmie.

Uzasadnienie kuratorskie

La Passion de Simone reprezentuje nurt duchowej i kontemplacyjnej opery XXI wieku, w której redukcja środków prowadzi do maksymalnej intensyfikacji doświadczenia. W zestawie „Nieznanych scen” dzieło Saariaho wprowadza wymiar medytacyjny i metafizyczny, równoważąc estetyki bardziej brutalne i narracyjne, a jednocześnie pozostając niemal nieobecne w polskim repertuarze.